

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (siódma izba)

z dnia 18 października 2018 r.*

Dumping – Przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub ze stali, pochodzących z Chin – Zmiana dodatkowego kodu TARIC dla spółki – Skarga o stwierdzenie nieważności – Akt podlegający zaskarżeniu – Bezpośrednie oddziaływanie – Indywidualne oddziaływanie – Dopuszczalność – Skutki wyroku stwierdzającego nieważność – Zasada paralelizmu form

W sprawie T-364/16

ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s., z siedzibą w Ostrawie-Kończycach (Republika Czeska), i pozostali skarżący, których firmy znajdują się w załączniku¹, reprezentowani przez adwokata G. Berrischa i B. Byrne'a, solicitor,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez A. Demeneix i J.F. Brakelanda, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 3 czerwca 2016 r. w sprawie usunięcia Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd z wykazu spółek wymienionych w ramach dodatkowego kodu TARIC A 950 i umieszczenia jej w ramach dodatkowego kodu TARIC C 129 dla wszystkich kodów Nomenklatury scalonej wymienionych w art. 1 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2272 z dnia 7 grudnia 2015 r. nakładającego ostateczne cło antidumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 (Dz.U. 2015, L 322, s. 21),

SĄD (siódma izba),

w składzie: V. Tomljenović, prezes, E. Bieliūnas i A. Marcoulli (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: C. Heeren, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 18 stycznia 2018 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

¹ Listę pozostałych skarżących załącza się jedynie do wersji doręczanej stronom.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 W dniu 9 lipca 2008 r. w wyniku skargi złożonej przez Komitet Ochrony Przemysłu Stalowych Rur Bez Szwu Unii Europejskiej Komisja Europejska opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub ze stali, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2008, C 174, s. 7).
- 2 W dniu 24 września 2009 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła rozporządzenie (WE) nr 926/2009 nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2009, L 262, s. 19).
- 3 W dniu 30 grudnia 2009 r. Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd, z siedzibą w Huang Shi (Chiny) (zwana dalej „Hubei” lub „spółką Hubei”) wniosła skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 926/2009 w zakresie, w jakim rozporządzenie to dotyczyło owej spółki. Komisja i ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s., a także trzynastce innych przedsiębiorstw europejskich produkujących rury i przewody bez szwu (zwane dalej „ArcelorMittal i in.”), wzięły udział w sprawie w charakterze interwenientów popierających żądania Rady.
- 4 Wyrokiem z dnia 29 stycznia 2014 r., Hubei Xinyegang Steel/Rada (T-528/09, EU:T:2014:35), Sąd stwierdził nieważność rozporządzenia nr 926/2009 w zakresie, w jakim nakłada ono cło antydumpingowe na wywóz produktów wytwarzanych przez Hubei i stanowi o poborze tymczasowego cła nałożonego na taki wywóz.
- 5 W dniach 14 i 15 kwietnia 2014 r. ArcelorMittal i in. oraz Rada wniosły, odpowiednio, odwołania od wyroku z dnia 29 stycznia 2014 r., Hubei Xinyegang Steel/Rada (T-528/09, EU:T:2014:35).
- 6 W dniu 7 grudnia 2015 r. Komisja przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/2272 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 (Dz.U. 2015, L 322, s. 21).
- 7 Wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2016 r., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P i C-193/14 P, EU:C:2016:209), Trybunał oddalił odwołania wniesione przez ArcelorMittal i in. oraz Radę.
- 8 W dniu 7 czerwca 2016 r. skarżący, ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i pozostali skarżący, których firmy znajdują się w załączniku, czyli dwanaście innych przedsiębiorstw będących stronami postępowań w sprawach T-528/09, C-186/14 P i C-193/14 P, dowiedzieli się, że Komisja podjęła decyzję o usunięciu Hubei z wykazu spółek wymienionych w ramach dodatkowego kodu TARIC A 950 zintegrowanej taryfy Unii Europejskiej (TARIC) i umieszczenia tej spółki w ramach dodatkowego kodu TARIC C 129 (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”). Zgodnie z udzielonymi przez skarżących informacjami rozpatrywana zaskarżona decyzja została podjęta przez Dyрекcję Generalną Komisji (DG) ds. Podatków i Unii Celnej. Komisja potwierdziła w swoich pismach, że w dniu 3 czerwca 2016 r. TARIC został zmieniony przez DG ds. Podatków i Unii Celnej poprzez utworzenie rozpatrywanego dodatkowego kodu.

Postępowanie i żądania stron

- 9 Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 7 lipca 2016 r., skarżący wnieśli rozpatrywaną skargę.
- 10 Odrębnym pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu tego samego dnia, skarżący wnieśli o rozpoznanie tej skargi w trybie przyspieszonym na podstawie art. 152 regulaminu postępowania przed Sądem. W dniu 26 lipca 2016 r. Komisja przedłożyła uwagi w przedmiocie tego wniosku. W postanowieniu z dnia 11 sierpnia 2016 r. Sąd (siódma izba) oddalił wniosek o rozpoznanie sprawy w trybie przyspieszonym.
- 11 Ze względu na zmianę składu izb Sądu, na podstawie art. 27 § 5 regulaminu postępowania sędzia sprawozdawca został przydzielony do siódmej izby, której w rezultacie przekazana została niniejsza sprawa.
- 12 Na wniosek sędziego sprawozdawcy Sąd (siódma izba) postanowił otworzyć pisemny etap postępowania i w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 regulaminu postępowania zadał stronom pytania na piśmie. Strony udzieliły odpowiedzi na te pytania w wyznaczonym terminie.
- 13 Na rozprawie w dniu 18 stycznia 2018 r. wysłuchane zostały wystąpienia stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.
- 14 Skarżący wnoszą do Sądu o:
 - stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 15 Komisja wnosi do Sądu o:
 - odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej, a w każdym wypadku oddalenie jej jako bezzasadnej;
 - obciążenie skarżących kosztami postępowania.

Co do prawa

- 16 Skarga opiera się na jedynym zarzucie, dotyczącym braku podstawy prawnej zaskarżonej decyzji oraz naruszenia art. 1 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego 2015/2272 i jego załącznika.
- 17 Bez formalnego, w drodze odrębnego pisma, podnoszenia zarzutu niedopuszczalności Komisja twierdzi, że skarga jest niedopuszczalna.

W przedmiocie dopuszczalności

- 18 W pierwszej kolejności Komisja kwestionuje istnienie zaskarżalnego aktu. Zważywszy, że stwierdzenie nieważności aktu Unii działa wstecz (*ex tunc*) oraz że wywołuje skutki natychmiastowe i bezwarunkowe, brak cła od przywozu rozpatrywanego produktu wytworzonego przez Hubei jest konsekwencją wyroków wydanych przez sądy Unii. W przeciwieństwie do tego, co wydają się twierdzić skarżący, rozporządzenie wykonawcze 2015/2272 nie „przywróciło” podstawy prawnej do nałożenia ceł na produkty wytworzone przez Hubei. Rozporządzenie to, które dokonało przeglądu obowiązujących środków, nie wprowadziło nowych środków, lecz utrzymało środki istniejące, jak wskazują na to motywy rzeczowego rozporządzenia. Komisja podkreśla również, że warunki wprowadzenia nowych

środków i warunki utrzymania istniejących środków są odmienne. Zważywszy, że w wyniku wydania wyroków z dnia 7 kwietnia 2016 r., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P i C-193/14 P, EU:C:2016:209), oraz z dnia 29 stycznia 2014 r., Hubei Xinyegang Steel/Rada (T-528/09, EU:T:2014:35), środki antydumpingowe wobec produktów wytworzonych przez Hubei zostały uznane za nieważne z mocą wsteczną, wskazane środki nie mogły zostać utrzymane. W każdym razie wprowadzenie szczególnego kodu TARIC nie stanowi zaskarżalnego aktu wywołującego skutki prawne. TARIC spełnia funkcję informacyjną i stanowi jedynie odzwierciedlenie aktów wywołujących skutki prawne. Krajowe organy celne były prawnie upoważnione do zaprzestania pobierania ceł antydumpingowych od przywozu produktów wytworzonych przez Hubei, i to niezależnie od ustanowienia kodu TARIC informującego opinię publiczną.

- 19 Następnie, tytułem ewentualnym, Komisja twierdzi, że skarżący nie mają legitymacji procesowej czynnej w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE. Zawarte w bazie danych TARIC informacje nie dotyczą skarżących indywidualnie. Nie dotyczą ich też bezpośrednio, jako że o ile zawarte w bazie danych TARIC informacje wywołują skutki prawne, o tyle skutki te są ściśle ograniczone do organów celnych państw członkowskich. Ewentualny skutek gospodarczy zniesienia środków względem spółki Hubei nie wystarcza do wykazania istnienia zmiany prawnej w stosunku do skarżących.
- 20 Wreszcie, Komisja podnosi, że faktycznym celem skargi może być w rzeczywistości uzyskanie od Sądu wykładni skutków, jakie jego wyrok stwierdzający nieważność wywołuje w odniesieniu do ważności rozporządzenia wykonawczego 2015/2272. Wniosek taki jest niedopuszczalny.
- 21 Skarżący podważają argumenty Komisji.

W przedmiocie istnienia zaskarżalnego aktu

- 22 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem jedynie środki wywołujące wiążące skutki prawne mogące wpłynąć na interesy strony skarżącej stanowią akty lub decyzje mogące być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności w rozumieniu art. 263 TFUE. Ponadto przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności nie może być akt, który nie może wywołać skutków prawnych ani nie ma celu wywołania takich skutków. Aby określić, czy zaskarżony akt wywołuje takie skutki, należy skupić się na samej jego istocie (zob. wyrok z dnia 30 września 2003 r., Eurocoton i in./Rada, C-76/01 P, EU:C:2003:511, pkt 54, 56 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 23 W niniejszej sprawie zaskarżona decyzja jest aktem, w drodze którego Komisja zdecydowała o usunięciu spółki Hubei z wykazu spółek wymienionych w ramach dodatkowego kodu TARIC A 950 i o umieszczeniu tej spółki w ramach dodatkowego kodu TARIC C 129, który nie przewiduje poboru żadnego cła antydumpingowego dla przywozu rozpatrywanego produktu. Komisja potwierdziła w swoich pismach, że ów dodatkowy kod „informuje organy celne, że cła antydumpingowe nie muszą być obliczane w chwili dokonywania odprawy celnej”.
- 24 W pierwszej kolejności należy podkreślić, że zgodnie z art. 2 i 6 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej (Dz.U. 1987, L 256, s. 1) Komisja ustanawia i aktualizuje TARIC, zarządza tą taryfą oraz ją rozpowszechnia. Ponadto zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 2658/87 TARIC jest używana przez Komisję i państwa członkowskie w celu „zastosowania” środków Unii dotyczących przywozu do oraz wywozu z Unii. Na podstawie ust. 2 tego artykułu kody TARIC i dodatkowe kody są „stosowane” do „całego przywozu”. Co więcej, zgodnie z art. 2 rozporządzenia nr 2658/87 dodatkowe podpodziały TARIC, nazywane „podpozycjami TARIC”, są potrzebne do wdrożenia specjalnych środków Unii znajdujących się w załączniku II do rzeczonoego rozporządzenia, który obejmuje między innymi cła antydumpingowe. Wreszcie, w motywie dwunastym rozporządzenia nr 2658/87 przypomniano, że środki taryfowe zawarte w TARIC stanowią Wspólną taryfę celną.

- 25 Z powyższego wynika, że państwa członkowskie powinny co do zasady stosować środki przejęte przez kody i dodatkowe kody TARIC do celów jednolitego stosowania Wspólnej taryfy celnej. Należy także podkreślić, że Komisja posiada kompetencję nie tylko do ustanowienia i aktualizacji TARIC, zarządzania tą taryfą oraz jej rozpowszechnienia, ale także do przyjęcia, zmiany lub uchylecia środków antydumpingowych.
- 26 W drugiej kolejności należy zauważyć, że zaskarżoną decyzją Komisja utworzyła dodatkowy kod TARIC C 129, który wcześniej nie istniał. Skutkiem utworzenia wskazanego kodu było zastąpienie, w odniesieniu do produktów wytworzonych przez Hubei, kodu TARIC, który miał zastosowanie do celów pobierania ceł antydumpingowych, czyli dodatkowego kodu TARIC A 950. Ponadto, jak wynika z wyciągu z TARIC przedstawionego w załączniku do skargi, dodatkowy kod TARIC C 129 został utworzony w ramach zastosowania rozporządzenia wykonawczego 2015/2272, które jest tam formalnie wskazane.
- 27 W trzeciej kolejności utworzenie dodatkowego kodu TARIC C 129 pozwoliło przynajmniej na wskazanie krajowym organom celnym, że przywóz rozpatrywanego produktu wytworzonego przez Hubei nie mógł powodować pobrania cła antydumpingowego, i to pomimo istnienia rozporządzenia wykonawczego 2015/2272, które przewidywało takie pobranie. Utworzenie wspomnianego dodatkowego kodu TARIC pozwoliło zatem zapewnić, w sposób jednolity, niepobieranie ceł antydumpingowych w stosunku do produktów wytworzonych przez Hubei na całym obszarze celnym Unii.
- 28 Komisja potwierdziła zresztą w odpowiedziach dotyczących środków organizacji postępowania, że cła antydumpingowe zostały pobrane w okresie pomiędzy 7 kwietnia 2016 r., czyli dniem ogłoszenia wyroku ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P i C-193/14 P, EU:C:2016:209), a utworzeniem dodatkowego kodu TARIC C 129 oraz że od chwili utworzenia wskazanego kodu krajowe organy celne nie dokonywały już takich pobrań. Komisja wskazała także, iż dodatkowy kod TARIC C 129 został utworzony w celu wsparcia automatycznej odprawy celnej produktów wytworzonych przez Hubei. Wreszcie Komisja wskazała w istocie, że w następstwie wydania wyroków z dnia 7 kwietnia 2016 r., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P i C-193/14 P, EU:C:2016:209), oraz z dnia 29 stycznia 2014 r., Hubei Xinyegang Steel/Rada (T-528/09, EU:T:2014:35), pobieranie przez krajowe organy celne ceł antydumpingowych w odniesieniu do produktów wytworzonych przez Hubei jest nieprawidłowe. Wynika stąd, że utworzenie dodatkowego kodu TARIC C 129 spowodowało co najmniej zmianę tej sytuacji oraz że zamiarem Komisji było uniknięcie dalszego pobierania przez krajowe organy celne ceł antydumpingowych w odniesieniu do produktów wytworzonych przez Hubei.
- 29 W czwartej kolejności należy podkreślić, że w sprawach, w których wydano wyroki z dnia 7 kwietnia 2016 r., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P i C-193/14 P, EU:C:2016:209), oraz z dnia 29 stycznia 2014 r., Hubei Xinyegang Steel/Rada (T-528/09, EU:T:2014:35), nie rozpatrywano zgodności z prawem rozporządzenia wykonawczego 2015/2272 w zakresie, w jakim dotyczy ono Hubei, oraz że utworzenie dodatkowego kodu TARIC C 129 dotyczy konkretnie niestosowania przewidzianych przez to rozporządzenie ceł antydumpingowych w odniesieniu do spółki Hubei. W tym względzie należy przypomnieć, że akty instytucji korzystają co do zasady z domniemania zgodności z prawem i wywołują zatem skutki prawne do czasu ich uchylecia, stwierdzenia ich nieważności w wyniku skargi o stwierdzenie nieważności lub uznania ich za nieważne w następstwie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym lub zarzutu niezgodności z prawem (zob. podobnie wyroki: z dnia 15 czerwca 1994 r., Komisja/BASF i in., C-137/92 P, EU:C:1994:247, pkt 48; z dnia 8 lipca 1999 r., Chemie Linz/Komisja, C-245/92 P, EU:C:1999:363, pkt 93; z dnia 4 lutego 2016 r., C & J Clark International i Puma, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, pkt 184).

- 30 Tworzenie dodatkowego kodu TARIC C 129 wynika zatem z dokonanej przez Komisję wykładni prawnej związku, jaki miałyby istnieć między stwierdzeniem nieważności rozporządzenia nr 926/2009 w zakresie, w jakim dotyczy ono spółki Hubei, a stosowaniem rozporządzenia wykonawczego 2015/2272 do przywozów produktów wytworzonych przez tę spółkę. Komisja potwierdziła zresztą w odpowiedzi na skargę, że w rozpatrywanej sprawie chodzi o jej wykładnię dotyczącą „kwestii [...], czy dla tej samej strony, która z pozytywnym skutkiem złożyła skargę o stwierdzenie nieważności w stosunku do ceł antidumpingowych, skutki stwierdzenia przez Sąd nieważności tych ceł rozciągają się również na środek przyjęty po prostu w celu utrzymania tych ceł”.
- 31 Tymczasem taka wykładnia prawna nie jest objęta automatycznym zastosowaniem przez krajowe organy celne wyroków z dnia 7 kwietnia 2016 r., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P i C-193/14 P, EU:C:2016:209), oraz z dnia 29 stycznia 2014 r., Hubei Xinyegang Steel/Rada (T-528/09, EU:T:2014:35). Niniejsza sytuacja różni się zatem od przypadków, w których krajowe organy celne są zobowiązane wyciągnąć w swoich porządkach prawnych konsekwencje ze stwierdzenia nieważności rozporządzenia nakładającego cła antidumpingowe poprzez zwrócenie w danym wypadku wskazanych ceł (zob. wyrok z dnia 18 stycznia 2017 r., Wortmann, C-365/15, EU:C:2017:19, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 32 Wynika stąd, że zaskarżona decyzja wywołała skutki prawne, wdrażane przez krajowe organy celne poczynając od utworzenia dodatkowego kodu TARIC C 129, mające na celu to, aby rzeczony organ nie pobierał już ceł antidumpingowych w odniesieniu do produktów wytworzonych przez Hubei, ustanowionych w rozporządzeniu wykonawczym 2015/2272, chociaż sąd Unii nie stwierdził nieważności tego rozporządzenia. Należy także podkreślić, że skutki zaskarżonej decyzji należy uznać za ostateczne, jak zresztą twierdzi sama Komisja w zawiadomieniu dotyczącym wyroku z dnia 7 kwietnia 2016 r., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P i C-193/14 P, EU:C:2016:209), opublikowanym w dniu 9 września 2016 r. (Dz.U. 2016, C 331, s. 4). W zawiadomieniu tym Komisja wskazała, że „kwoty [nałożonych na produkty wytworzone przez Hubei] ceł antidumpingowych pobranych do tej pory powinny zostać zwrócone zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa celnego”. Dodatkowo Komisja postanowiła wznowić dochodzenie, przy czym wznowienie to zostało ograniczone do uchylecia przedłużonych ceł antidumpingowych, które zostały nałożone na chińskich producentów eksportujących wymienionych w rozporządzeniu wykonawczym 2015/2272, „innych niż Hubei”.
- 33 Ponadto, biorąc pod uwagę powyższe informacje, zaskarżoną decyzję można także uznać za środek zapewniający wykonanie wyroków z dnia 7 kwietnia 2016 r., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P i C-193/14 P, EU:C:2016:209), oraz z dnia 29 stycznia 2014 r., Hubei Xinyegang Steel/Rada (T-528/09, EU:T:2014:35), w rozumieniu art. 266 TFUE. W tym względzie, chociaż Komisja podnosiła w ramach swojej obrony brak konieczności oparcia się na art. 266 TFUE w celu przyjęcia aktu prawnie wiążącego, w odpowiedzi na wniosek o rozpoznanie sprawy w trybie przyspieszonym wskazała ona także, że „zgodnie z art. 266 TFUE” była zobowiązana podjąć środki, które zapewniłyby wykonanie rzeczonych wyroków, oraz że utworzenie dodatkowego kodu TARIC C 129 jest „całkowicie zgodne z tym postanowieniem”. W tym kontekście należy przypomnieć, że art. 266 TFUE zobowiązuje instytucje do usunięcia stwierdzonej niezgodności z prawem, z uwzględnieniem przy tym sentencji oraz uzasadnienia wyroku stwierdzającego nieważność (zob. podobnie wyroki: z dnia 3 października 2000 r., Industrie des poudres sphériques/Rada, C-458/98 P, EU:C:2000:531, pkt 80, 81; z dnia 28 stycznia 2016 r., CM Eurologistik i GLS, C-283/14 i C-284/14, EU:C:2016:57, pkt 48, 49). Sądowa kontrola spełnienia przez instytucje zobowiązania wynikającego z art. 266 TFUE jest zapewniona w szczególności w drodze środka prawnego przewidzianego w art. 263 TFUE [postanowienie z dnia 28 marca 2006 r., Mediocurso/Komisja, T-451/04, niepublikowane, EU:T:2006:95, pkt 23; zob. także podobnie wyrok z dnia 21 kwietnia 2005 r., Holcim (Deutschland)/Komisja, T-28/03, EU:T:2005:139, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo].

- 34 Wreszcie, skutki prawne zaskarżonej decyzji, których celem jest zaprzestanie w odniesieniu do produktów wytworzonych przez Hubei pobierania ceł antydumpingowych ustanowionych w rozporządzeniu wykonawczym 2015/2272, mogą wpłynąć na interesy przedsiębiorstw, na których wniosek wszczęto dochodzenie antydumpingowe (zob. podobnie wyrok z dnia 30 września 2003 r., Eurocoton i in./Rada, C-76/01 P, EU:C:2003:511, pkt 66, 67).
- 35 Uwzględniając wszystkie te informacje, należy stwierdzić, że zaskarżona decyzja stanowi akt mogący być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności w rozumieniu art. 263 TFUE.

W sprawie legitymacji czynnej skarżących

- 36 Zgodnie z art. 263 akapit czwarty TFUE każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść, na warunkach przewidzianych w akapitach pierwszym i drugim, skargę na akty, których jest adresatem lub które dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie, oraz na akty regulacyjne, które dotyczą jej bezpośrednio i nie wymagają środków wykonawczych.
- 37 Ze względu na to, że skarżący nie są adresatami zaskarżonej decyzji, Sąd uważa za celowe zbadać na wstępie, czy zaskarżona decyzja dotyczy skarżących bezpośrednio i indywidualnie.

– W przedmiocie bezpośredniego oddziaływania na skarżących

- 38 Należy przypomnieć, że ustanowiony w art. 263 akapit czwarty TFUE warunek, zgodnie z którym będąca przedmiotem skargi decyzja musi bezpośrednio dotyczyć osoby fizycznej lub prawnej, wymaga łącznego spełnienia dwóch kryteriów, mianowicie, by zaskarżony środek, po pierwsze, wywierał bezpośrednie skutki na sytuację prawną jednostki, i po drugie, nie pozostawiał żadnej uznaniowości swoim adresatom zobowiązanym do jego wykonania, które to wykonanie ma mieć charakter automatyczny i wynikać z samego uregulowania Unii, bez stosowania innych przepisów pośrednich (zob. postanowienie z dnia 10 marca 2016 r., SolarWorld/Komisja, C-142/15 P, niepublikowane, EU:C:2016:163, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 39 W odniesieniu do pierwszego warunku, dotyczącego bezpośrednich skutków na sytuację prawną jednostki, należy zauważyć, że skutkiem zaskarżonej decyzji jest zaprzestanie pobierania ceł antydumpingowych przewidzianych w rozporządzeniu wykonawczym 2015/2272, wskazanym w TARIC, w odniesieniu do przywozów rozpatrywanego produktu wytworzonego przez Hubei, a zatem w odniesieniu do przywozów, które będą konkurować z produktami sprzedawanymi w Unii przez skarżących.
- 40 Wprawdzie, jak zauważyła Komisja, orzeczono już, że sam fakt, iż dany akt może mieć wpływ na sytuację materialną strony skarżącej, nie wystarcza, aby można było stwierdzić, że akt ten dotyczy strony skarżącej bezpośrednio oraz że jedynie istnienie szczególnych okoliczności mogłoby upoważniać jednostkę, która podnosi, że akt wpływa na jej pozycję na rynku, do wniesienia skargi na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE (postanowienie z dnia 21 września 2011 r., Etimine i Etiproducs/ECHA, T-343/10, EU:T:2011:509, pkt 41).
- 41 Niemniej w niniejszej sprawie zaskarżona decyzja wpływa nie tylko na sytuację materialną skarżących, w szczególności w zakresie, w jakim produkty wytworzone przez Hubei stanowią, zgodnie z udzielonymi przez skarżących informacjami niezakwestionowanymi przez Komisję, znaczną część przywozu z Chin do Unii, lecz także na ich sytuację prawną w ramach postępowania, które doprowadziło do przyjęcia środków antydumpingowych w stosunku do rozpatrywanego produktu.
- 42 W szczególności należy podkreślić, że skarga, która doprowadziła do przyjęcia rozporządzenia nr 926/2009, oraz wniosek o dokonanie przeglądu, który doprowadził do przyjęcia rozporządzenia wykonawczego 2015/2272, zostały złożone przez Komitet Ochrony Przemysłu Stalowych Rur Bez

Szwu Unii w imieniu producentów, wśród których znajdują się skarżący. Te dwa postępowania, wszczęte w następstwie zarzutów skarżących, doprowadziły do nałożenia ceł antydumpingowych między innymi na produkty wytworzone przez Hubei.

- 43 Dlatego też, ze względu na to, iż zaskarżona decyzja przewiduje, że ustanowionych w rozporządzeniu wykonawczym 2015/2272 ceł antydumpingowych nie należy dalej pobierać w odniesieniu do produktów wytworzonych przez Hubei, mimo że złożony w imieniu skarżących wniosek o dokonanie przeglądu miał na celu, wręcz przeciwnie, nałożenie tych ceł, decyzja ta bezpośrednio wpływa na skarżących (zob. podobnie wyrok z dnia 20 marca 1985 r., *Timex/Rada i Komisja*, 264/82, EU:C:1985:119, pkt 13–16; zob. także analogicznie wyrok z dnia 28 stycznia 1986 r., *Cofaz i in./Komisja*, 169/84, EU:C:1986:42, pkt 30).
- 44 W odniesieniu do drugiego warunku bezpośredniego oddziaływania, dotyczącego uznaniowości pozostawionej adresatom zaskarżonej decyzji, należy przypomnieć, że państwa członkowskie powinny co do zasady stosować środki wymienione przez kody i dodatkowe kody TARIC do celów jednolitego stosowania Wspólnej taryfy celnej. Komisja potwierdziła zresztą w swoich pismach, że krajowe organy celne zaprzestały pobierania ceł antydumpingowych w odniesieniu do produktów wytworzonych przez Hubei od chwili utworzenia dodatkowego kodu TARIC C 129. Należy zatem stwierdzić, że krajowe organy celne nie dysponują zakresem uznania w niniejszej sprawie.
- 45 Wynika z tego, że zaskarżona decyzja oddziałuje na skarżących bezpośrednio.
- *W przedmiocie indywidualnego oddziaływania na skarżących*
- 46 Z orzecznictwa wynika, że podmioty inne niż adresaci danej decyzji mogą utrzymywać, iż decyzja ta dotyczy ich indywidualnie w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE tylko wtedy, gdy ma ona wpływ na ich sytuację ze względu na szczególne dla nich cechy charakterystyczne lub ze względu na sytuację faktyczną, która odróżnia ich od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje ich w sposób podobny jak adresata takiej decyzji (wyroki: z dnia 15 lipca 1963 r., *Plaumann/Komisja*, 25/62, EU:C:1963:17, pkt 197, 223; z dnia 15 września 2016 r., *Unitec Bio/Rada*, T-111/14, EU:T:2016:505, pkt 29).
- 47 Ponadto należy przypomnieć, że w przypadku gdy skarga jest złożona przez kilku skarżących, jest ona dopuszczalna, gdy jeden z nich posiada legitymację czynną. W takiej sytuacji nie ma potrzeby badania legitymacji czynnej pozostałych skarżących (wyrok z dnia 26 listopada 2015 r., *Comunidad Autónoma del País Vasco i Itelazpi/Komisja*, T-462/13, EU:T:2015:902, pkt 34; zob. także podobnie wyrok z dnia 24 marca 1993 r., *CIRFS i in./Komisja*, C-313/90, EU:C:1993:111, pkt 30, 31).
- 48 W niniejszej sprawie należy zauważyć, że poza wnioskiem o dokonanie przeglądu złożonym w imieniu skarżących, których zarzuty leżały u podstaw tego wniosku, sześciu producentów Unii, których objęto próbami i w stosunku do których przeprowadzono wizyty weryfikacyjne w trakcie postępowania, jest skarżącymi (motyw 21 rozporządzenia wykonawczego 2015/2272). Ci objęci próbą producenci, których firmy zostały wskazane w rozporządzeniu wykonawczym 2015/2272, reprezentowali około 55% łącznej sprzedaży na rzecz klientów niepowiązanych w Unii (motyw 12 rozporządzenia wykonawczego 2015/2272). Wszyscy ci producenci udzielili odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu wystosowanym przez Komisję (motyw 20 rozporządzenia wykonawczego 2015/2272). Tak zebrane przez Komisję dane pozwoliły ustalić, czy istnieje ryzyko ponownego wystąpienia zagrożenia wyrządzenia szkody (motyw 111 rozporządzenia wykonawczego 2015/2272). Podobne założenia znajdują zastosowanie do pierwotnego postępowania, które doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia nr 926/2009.

- 49 Dodatkowo należy zauważyć, że według szacunków skarżących przedstawionych w ramach ich wniosku o rozpoznanie sprawy w trybie przyspieszonym, które to szacunki nie zostały zakwestionowane przez Komisję, w 2015 r. wywóz realizowany przez Hubei stanowił jedną trzecią całkowitego wywozu rozpatrywanego produktu z Chin do Unii, a niewykorzystana zdolność produkcyjna spółki Hubei stanowiła 20–50% całkowitej konsumpcji rozpatrywanego produktu w Unii. Te dane liczbowe należy rozważyć w kontekście pozycji skarżących na rynku Unii, która reprezentowała, przynajmniej w odniesieniu do sześciu producentów Unii objętych próbą w ramach przeglądu, 55% łącznej sprzedaży na rzecz klientów niepowiązanych w Unii.
- 50 Wynika stąd, że zaskarżona decyzja, która skutkuje zaprzestaniem pobierania przewidzianych w rozporządzeniu wykonawczym 2015/2272 ceł antydumpingowych nałożonych na produkty wytworzone przez Hubei, dotyczy indywidualnie co najmniej sześciu producentów Unii, będących także skarżącymi w niniejszej sprawie, których objęto próbami i w stosunku do których przeprowadzono wizyty weryfikacyjne w trakcie przeglądu, który to przegląd został wszczęty w ich imieniu i z uwagi na podniesione przez nich zarzuty oraz zakończony uwzględnieniem ich szczególnej sytuacji (zob. podobnie wyrok z dnia 20 marca 1985 r., *Timex/Rada i Komisja*, 264/82, EU:C:1985:119, pkt 13–16).
- 51 Ponadto należy przypomnieć, że skarżący występowali przed Sądem w charakterze interwenientów oraz jako główna strona postępowania odwoławczego przed Trybunałem w sprawach, w których wydano wyroki z dnia 7 kwietnia 2016 r., *ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Hubei Xinyegang Steel* (C-186/14 P i C-193/14 P, EU:C:2016:209), oraz z dnia 29 stycznia 2014 r., *Hubei Xinyegang Steel/Rada* (T-528/09, EU:T:2014:35). W zakresie, w jakim zaskarżoną decyzję można także uznać za stanowiącą środek zapewniający wykonanie rzeczonych wyroków (zob. pkt 33 powyżej), okoliczność ta może również indywidualizować skarżących.
- 52 Z powyższego wynika, że zaskarżona decyzja dotyczy skarżących indywidualnie i w związku z tym mają oni legitymację czynną, i nie ma potrzeby ustalania, czy rzeczona decyzja stanowi akt regulacyjny, który nie wymaga środków wykonawczych względem skarżących.
- 53 W świetle wszystkich powyższych rozważań skargę należy uznać za dopuszczalną.

Co do istoty

- 54 Skarżący podnoszą w swoim jedynym zarzucie, że zaskarżona decyzja pozbawiona jest podstawy prawnej i narusza art. 1 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego 2015/2272 oraz jego załącznik, ponieważ Komisja błędnie rozszerzyła zakres wyroków z dnia 7 kwietnia 2016 r., *ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Hubei Xinyegang Steel* (C-186/14 P i C-193/14 P, EU:C:2016:209), oraz z dnia 29 stycznia 2014 r., *Hubei Xinyegang Steel/Rada* (T-528/09, EU:T:2014:35). Rozporządzenie to, które weszło w życie w dniu 9 grudnia 2015 r., zastąpiło rozporządzenie nr 926/2009. Stanowi ono podstawę prawną dla nałożenia ceł antydumpingowych na rozpatrywany produkt pochodzący z Chin. Skarżący wskazują również, iż art. 1 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego 2015/2272 oraz jego załącznik stanowią, że spółka Hubei powinna być wpisana do wykazu przedsiębiorstw objętych dodatkowym kodem TARIC A 950. W drodze zaskarżonej decyzji Komisja usunęła Hubei z tego wykazu. Tymczasem zdaniem skarżących Komisja mogła przyjąć zaskarżoną decyzję jedynie wtedy, gdyby we wskazanych wyrokach stwierdzono również nieważność rozporządzenia wykonawczego 2015/2272 w zakresie, w jakim dotyczy ono spółki Hubei. Tak jednak nie jest. Sentencje wspomnianych wyroków odnoszą się wyłącznie do rozporządzenia nr 926/2009. Rozszerzenie skutków tych wyroków poza stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 926/2009 jest sprzeczne z orzecnictwem. Skarżący wskazują w szczególności wyrok z dnia 15 lutego 2001 r., *Nachi Europe* (C-239/99, EU:C:2001:101). Wыводzą z niego, że zaskarżona decyzja nie mogła opierać się na wyrokach z dnia 7 kwietnia 2016 r., *ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Hubei Xinyegang Steel* (C-186/14 P i C-193/14 P, EU:C:2016:209), oraz z dnia 29 stycznia 2014 r., *Hubei Xinyegang Steel/Rada* (T-528/09,

EU:T:2014:35), jako że w wyrokach tych nie stwierdzono nieważności rozporządzenia wykonawczego 2015/2272. Zatem zdaniem skarżących zaskarżona decyzja jest pozbawiona podstawy prawnej. Decyzja ta narusza także art. 1 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego 2015/2272 oraz jego załącznik.

- 55 Ponadto, nawet gdyby spoczywający na Komisji na podstawie art. 266 akapit pierwszy TFUE obowiązek wykonania wyroków z dnia 7 kwietnia 2016 r., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P i C-193/14 P, EU:C:2016:209), oraz z dnia 29 stycznia 2014 r., Hubei Xinyegang Steel/Rada (T-528/09, EU:T:2014:35), zawierał obowiązek zniesienia w odniesieniu do spółki Hubei ceł antydumpingowych nałożonych w drodze rozporządzenia wykonawczego 2015/2272 – czego skarżące nie twierdzą – Komisja powinna była przyjąć rozporządzenie zmieniające lub uchylające wskazane rozporządzenie. Wynika to z zasady prawnej, zgodnie z którą akt może zostać uchylony jedynie w drodze aktu tego samego rodzaju. Gdyby Komisja postanowiła uchylić rozporządzenie wykonawcze 2015/2272, musiałaby tym samym poszanować prawo do obrony skarżących, przeprowadzić konsultacje z państwami członkowskimi oraz przedstawić bardziej szczegółowe uzasadnienie. Dodatkowo taka decyzja podlega kompetencji kolegium komisarzy, a nie DG Komisji ds. Podatków i Unii Celnej.
- 56 Skarżący dodają, że argument Komisji, sformułowany w jej odpowiedzi na skargę, zgodnie z którym zastąpiła ona art. 1 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego 2015/2272, jest bezzasadny. Jedynie przyjęcie rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie wykonawcze 2015/2272 pozwoliłoby zastąpić ów przepis. W każdym wypadku, gdyby Komisja mogła zmienić rozporządzenie wykonawcze 2015/2272 poprzez zmianę TARIC, wówczas zaskarżona decyzja byłaby niezgodna z prawem ze względu na naruszenie w szczególności prawa do obrony skarżących i obowiązku uzasadnienia. Ponadto, w przeciwieństwie do twierdzeń Komisji, rozporządzenie nr 2658/87 nie daje podstawy prawnej koniecznej do przyjęcia zaskarżonej decyzji, co jest niezgodne z obowiązującymi przepisami antydumpingowymi, czyli tymi, które nie wygasły, względem których sąd Unii nie stwierdził nieważności lub które nie zostały uchylone.
- 57 Komisja twierdzi, że ponieważ Sąd z mocą wsteczną stwierdził nieważność ceł antydumpingowych nałożonych na przywóz rozpatrywanego produktu wytworzonego przez Hubei, wprowadzonych w drodze rozporządzenia nr 926/2009, stwierdzenie nieważności siłą rzeczy obejmuje również cła nałożone w drodze rozporządzenia wykonawczego 2015/2272. Cło antydumpingowe, które zostało uznane za nigdy nieistniejące, nie może zostać utrzymane przez rozporządzenie dokonujące przeglądu wygaśnięcia środków. Nowo utworzony kod TARIC informuje organy oraz podmioty gospodarcze o takim skutku. Przytoczone przez skarżących orzecznictwo nie ma znaczenia, ponieważ dotyczy ono innej sytuacji prawnej.
- 58 W odniesieniu do podnoszonego naruszenia art. 1 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego 2015/2272, zdaniem Komisji jest ono sprzeczne z rozumowaniem przyjętym w skardze, zgodnie z którym Komisja miała niezgodnie z prawem zwolnić przywóz produktów spółki Hubei z ceł antydumpingowych nałożonych w drodze rozporządzenia wykonawczego 2015/2272. Otóż zwolnienie takie oznacza, że art. 1 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego 2015/2272 został zastąpiony przez przepis innego aktu. Sprzeczność między tymi dwoma przepisami nie może wystąpić. Zaistnieć mogłoby jedynie naruszenie normy wyższego rzędu, ale tej sytuacji skarżący nie podnoszą.
- 59 W odniesieniu do obowiązku oparcia się na podstawie prawnej Komisja podkreśla, że na mocy rozporządzenia nr 2658/87 jest ona zobowiązana do ustanowienia bazy danych TARIC, zarządzania nią, jej aktualizacji oraz opublikowania. Rozporządzenie nr 2658/87 stanowi zatem podstawę prawną dla opublikowania kodu TARIC rozpatrywanego w niniejszej sprawie. Komisja nie musiała oprzeć się na art. 266 TFUE, aby przyjąć wiążący akt prawny, ponieważ wszystkie skutki prawne dla przywozu produktów wytworzonych przez Hubei wynikają z wyroku z dnia 29 stycznia 2014 r., Hubei Xinyegang Steel/Rada (T-528/09, EU:T:2014:35). Przegląd wygaśnięcia środków antydumpingowych nie mógł utrzymać, a tym bardziej „przywrócić” ceł antydumpingowych uznanych za nigdy nieistniejące.

- 60 Komisja dodaje, że – w przeciwieństwie do tego, co wydają się sugerować skarżący – cła antydumpingowe nałożone na przywóz rozpatrywanego produktu wytworzonego przez Hubei zostały usunięte z porządku prawnego przez sądy Unii. Twierdzenie, że art. 1 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego 2015/2272 można zastąpić jedynie przez przyjęcie innego rozporządzenia, jest zatem bezzasadne. W każdym razie skarżący nie podnoszą żadnego naruszenia rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010, L 7, s. 22) [zastąpione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21)]. W odniesieniu do podniesionego przez skarżących naruszenia obowiązków proceduralnych Komisja twierdzi, że skarżący nie wykazali, iż postępowanie administracyjne mogłoby zakończyć się innym rezultatem.
- 61 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że wyrok stwierdzający nieważność w sposób konieczny jest naznaczony skutkiem wstecznym, ponieważ stwierdzenie niezgodności z prawem sięga do dnia, w którym zaczął obowiązywać akt, którego nieważność stwierdzono (wyrok z dnia 26 kwietnia 1988 r., *Asteris i in./Komisja*, 97/86, 99/86, 193/86 i 215/86, EU:C:1988:199, pkt 30; zob. także podobnie wyrok z dnia 12 lutego 2008 r., *CELF i ministre de la Culture et de la Communication*, C-199/06, EU:C:2008:79, pkt 61). W niniejszej sprawie stwierdzono nieważność rozporządzenia nr 926/2009 w zakresie, w jakim dotyczyło ono spółki Hubei, ze skutkiem *ex tunc*, co oznacza, że rozporządzenie to nigdy nie wywarło skutków wobec tej spółki (zob. podobnie wyrok z dnia 19 lipca 2012 r., *Rada/Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group*, C-337/09 P, EU:C:2012:471, pkt 48).
- 62 W drugiej kolejności, w odniesieniu do rozporządzenia wykonawczego 2015/2272, akt ten przyjęto w wyniku przeglądu prowadzonego na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 1225/2009 (obecnie art. 11 ust. 2 rozporządzenia 2016/1036). Zgodnie z tym przepisem ostateczny środek antydumpingowy wygasa pięć lat po wprowadzeniu go lub pięć lat od daty zakończenia ostatniego przeglądu przeprowadzonego po wprowadzeniu środków w odniesieniu do dumpingu i szkody, „chyba że podczas przeglądu stwierdzono, że wygaśnięcie doprowadzi do kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu i szkody”. W tym kontekście Komisja może albo utrzymać obowiązujący środek, albo pozwolić na jego wygaśnięcie (zob. podobnie wyrok z dnia 8 maja 2012 r., *Dow Chemical/Rada*, T-158/10, EU:T:2012:218, pkt 43). Celem tego przepisu nie jest zatem nałożenie po raz pierwszy środków antydumpingowych, lecz utrzymanie, w razie potrzeby, obowiązujących środków antydumpingowych, które zasadniczo mają wygasnąć (zob. podobnie wyroki: z dnia 11 lutego 2010 r., *Hoesch Metals and Alloys*, C-373/08, EU:C:2010:68, pkt 65–67; z dnia 24 września 2008 r., *Reliance Industries/Rada i Komisja*, T-45/06, EU:T:2008:398, pkt 94). W motywie 122 rozporządzenia wykonawczego 2015/2272 wskazano, że „środki antydumpingowe stosowane względem przywozu niektórych rur i przewodów rurowych bez szwu pochodzących z [Chin], wprowadzone rozporządzeniem [...] nr 926/2009, powinny zostać utrzymane”.
- 63 W trzeciej kolejności, chociaż z całą pewnością poprawne jest twierdzenie, że rozporządzenie wykonawcze 2015/2272 jedynie utrzymuje środki nałożone pierwotnie rozporządzeniem nr 926/2009, to rozporządzenie wykonawcze 2015/2272 – a dokładniej jego przepisy oraz załącznik do rzeczzonego rozporządzenia, przewidujące nałożenie cła antydumpingowego w szczególności na przywóz produktów wytworzonych przez Hubei – służy jako podstawa prawna pobierania ceł antydumpingowych. Wymienione w załączniku do skargi wyciągi z TARIC wyraźnie wskazują rozporządzenie wykonawcze 2015/2272 jako podstawę pobierania ceł antydumpingowych nałożonych na rozpatrywany produkt. Podobnie jest w zawiadomieniu dotyczącym wyroku z dnia 7 kwietnia 2016 r., *ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Hubei Xinyegang Steel* (C-186/14 P i C-193/14 P, EU:C:2016:209), opublikowanym przez Komisję w dniu 9 września 2016 r. (zob. pkt 32 powyżej).

- 64 Jako że w wyrokach z dnia 7 kwietnia 2016 r., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P i C-193/14 P, EU:C:2016:209), oraz z dnia 29 stycznia 2014 r., Hubei Xinyegang Steel/Rada (T-528/09, EU:T:2014:35), nie stwierdzono nieważności rozporządzenia wykonawczego 2015/2272, korzysta ono co do zasady z domniemania zgodności z prawem (zob. orzecznictwo przytoczone w pkt 29 powyżej). Ponadto należy przypomnieć, że powaga rzeczy osądzonej, z której korzysta wyrok stwierdzający nieważność, nie może pociągać za sobą nieważności aktu, który nie został poddany ocenie sądu Unii, nawet jeśli akt ten jest niezgodny z prawem z tego samego powodu (zob. podobnie wyroki: z dnia 14 września 1999 r., Komisja/AssiDomän Kraft Products i in., C-310/97 P, EU:C:1999:407, pkt 54; z dnia 15 lutego 2001 r., Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, pkt 26).
- 65 Wynika stąd, że stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 926/2009 w zakresie, w jakim dotyczy on spółki Hubei, nie może pociągnąć automatycznie zniknięcia z porządku prawnego Unii przepisów rozporządzenia wykonawczego 2015/2272, względem których sąd Unii nie stwierdził nieważności.
- 66 W czwartej kolejności należy przypomnieć, że na podstawie art. 266 TFUE dana instytucja powinna w szczególności zapewnić, aby wszelkie akty mające zastąpić akt, którego nieważność została stwierdzona, nie były dotknięte tymi samymi nieprawidłowościami co te przedstawione w wyroku stwierdzającym nieważność (wyroki: z dnia 14 września 1999 r., Komisja/AssiDomän Kraft Products i in., C-310/97 P, EU:C:1999:407, pkt 56; z dnia 29 kwietnia 2004 r., IPK-München i Komisja, C-199/01 P i C-200/01 P, EU:C:2004:249, pkt 83). Trybunał wskazał również obowiązek, który w danym wypadku może spoczywać na instytucjach, polegający na uchyleniu aktów przyjętych po akcie, którego nieważność została stwierdzona (wyrok z dnia 26 kwietnia 1988 r., Asteris i in./Komisja, 97/86, 99/86, 193/86 i 215/86, EU:C:1988:199, pkt 30). Podobnie Sąd przyjął, że należy stwierdzić nieważność aktów opierających się na aktach, których nieważność już stwierdzono, a zatem usuniętych z porządku prawnego Unii (wyrok z dnia 18 września 2015 r., HTTS i Bateni/Rada, T-45/14, niepublikowany, EU:T:2015:650, pkt 46–48). Ponadto w sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 4 lutego 2016 r., C & J Clark International i Puma (C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, pkt 175–177), Trybunał stwierdził, że rozporządzenie w sprawie przeglądu jest nieważne „w takim samym zakresie” jak rozporządzenie nakładające pierwotne cła antydumpingowe, przy czym oba rozporządzenia zostały poddane ocenie ich ważności.
- 67 Biorąc pod uwagę te elementy oraz w szczególności fakt, że po pierwsze, celem rozporządzenia wykonawczego 2015/2272 było wprowadzenie środków podobnych do tych wprowadzonych przez rozporządzenie nr 926/2009 w celu utrzymania ich skutków, i po drugie, że w wyrokach z dnia 7 kwietnia 2016 r., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P i C-193/14 P, EU:C:2016:209), oraz z dnia 29 stycznia 2014 r., Hubei Xinyegang Steel/Rada (T-528/09, EU:T:2014:35), stwierdzono następnie nieważność wprowadzonych przez rozporządzenie nr 926/2009 środków, Komisja słusznie stwierdziła, iż wykonanie rzeczonych wyroków na podstawie art. 266 TFUE oznaczało zaprzestanie pobierania ceł antydumpingowych przewidzianych w rozporządzeniu wykonawczym 2015/2272 w odniesieniu do produktów wytworzonych przez Hubei.
- 68 Niemniej jednak, jak tytułem ewentualnym podnoszą skarżący oraz ze względu na korzystanie przez rozporządzenie wykonawcze 2015/2272, co do zasady, z domniemania zgodności z prawem, Komisja powinna była zmienić to rozporządzenie lub uchylić je w drodze rozporządzenia.
- 69 Należy bowiem przypomnieć, że zgodnie z zasadą paralelizmu form, która stanowi ogólną zasadę prawa, forma nakazana w celu podania aktu do wiadomości osobie trzeciej musi zostać zachowana także dla dokonywania wszelkich późniejszych modyfikacji rzeczonego aktu [zob. podobnie wyroki: z dnia 29 kwietnia 2004 r., Parlament/Ripa di Meana i in., C-470/00 P, EU:C:2004:241, pkt 67; z dnia 21 lipca 1998 r., Mellett/Trybunał Sprawiedliwości, T-66/96 i T-221/97, EU:T:1998:187, pkt 136; z dnia 17 maja 2006 r., Kallianos/Komisja, T-93/04, EU:T:2006:130, pkt 56; z dnia 14 grudnia 2006 r., Gagliardi/OHIM – Norma Lebensmittelfilialbetrieb (MANÜ MANU MANU), T-392/04, niepublikowany, EU:T:2006:400, pkt 53].

- 70 W niniejszej sprawie należy w szczególności zauważyć, że zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 1225/2009 (obecnie art. 14 ust. 1 rozporządzenia 2016/1036), który należy do „przepisów ogólnych”, cła antydumpingowe „nakłada się w drodze rozporządzenia i pobiera je państwo członkowskie w formie i wysokości, a także zgodnie z innymi kryteriami ustanowionymi w rozporządzeniu nakładającym te cła”. Tak było w przypadku ceł antydumpingowych ustanowionych w rozporządzeniu wykonawczym 2015/2272 w odniesieniu do produktów wytworzonych przez Hubei. Należy również przypomnieć, że Komisja posiada kompetencję przyjęcia, zmiany lub uchylecia środków antydumpingowych.
- 71 Wynika z tego, że niepobieranie w odniesieniu do danej spółki ceł antydumpingowych ustanowionych w rozporządzeniu, którego nieważność nie została stwierdzona przez sąd Unii, należy zasadniczo przewidzieć w drodze rozporządzenia. Tymczasem w niniejszej sprawie, przewidując w sposób ostateczny niepobieranie ceł antydumpingowych w odniesieniu do produktów wytworzonych przez Hubei, przy czym pobieranie to wynika z rozporządzenia wykonawczego 2015/2272, w postaci utworzenia dodatkowego kodu TARIC, Komisja naruszyła zasadę paralelizmu form.
- 72 Należy również zauważyć, jak słusznie podkreślają skarżący w swoich pismach, że poszanowanie zasady paralelizmu form doprowadziłoby nie tylko do skierowania sprawy do kolegium komisarzy Komisji, ale także do uzyskania opinii komitetu ustanowionego w art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 1225/2009 (obecnie art. 15 ust. 1 rozporządzenia 2016/1036), tak jak to było w przypadku przyjęcia rozporządzenia wykonawczego 2015/2272. W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 11 ust. 6 rozporządzenia nr 1225/2009 (obecnie art. 11 ust. 6 rozporządzenia 2016/1036) środki antydumpingowe uchyla się lub utrzymuje na podstawie art. 11 ust. 2 „zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 3” tego rozporządzenia. Podobnie art. 9 ust. 4 rozporządzenia nr 1225/2009 (obecnie art. 9 ust. 4 rozporządzenia 2016/1036) przewiduje, że ostateczne cła antydumpingowe nakłada, zgodnie z procedurą sprawdzającą, Komisja. Komitet ten oraz ta procedura zostały przewidziane w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. 2011, L 55, s. 13). Procedury przeprowadzania takiej kontroli powinny w szczególności być jasne oraz odzwierciedlać wymagania instytucjonalne nakładane przez traktat FUE (motyw 5 rozporządzenia nr 182/2011). Konsultacja komitetu ustanowionego w art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 1225/2009 ma znaczenie nie tylko z punktu widzenia proceduralnego, ale także z punktu widzenia wymagań instytucjonalnych nakładanych przez traktat FUE.
- 73 Ponadto należy zwrócić uwagę na sytuację niepewności prawnej będącą rezultatem zaskarżonej decyzji, jak to zresztą podnoszą skarżący w swoich pismach. Otóż, po pierwsze, podmioty gospodarcze, w tym skarżący, które analizują uregulowanie Unii, muszą uwzględnić rozporządzenie wykonawcze 2015/2272, którego nieważność nie została stwierdzona przez sąd Unii ani które nie zostało uchylone przez inne rozporządzenie, a zatem uwzględniają cła antydumpingowe nałożone przez owo rozporządzenie. Po drugie, dodatkowy kod TARIC C 129 prowadzi do stwierdzenia, że przewidziane w rozporządzeniu wykonawczym 2015/2272 cła antydumpingowe nie mają zastosowania do produktów wytworzonych przez Hubei. Wynika stąd wyraźna sprzeczność, która stawia podmioty gospodarcze, w tym skarżących, w sytuacji niepewności prawnej.
- 74 Ponadto, chociaż wykładnię prawną przyjętą przez Komisję w niniejszej sprawie można wywnioskować z odesłania do wyroku z dnia 7 kwietnia 2016 r., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P i C-193/14 P, EU:C:2016:209), w przypisie do dodatkowego kodu TARIC C 129, poszanowanie zasady paralelizmu form pozwoliłoby uczynić uzasadnienie Komisji w tym zakresie wyraźniejszym.
- 75 Co więcej, należy zauważyć, że instytucje Unii podejmowały już w innych postępowaniach decyzje o zmianie lub uchyleniu rozporządzenia w sprawie przeglądu, które utrzymywało w mocy środki antydumpingowe, w następstwie stwierdzenia nieważności wcześniejszego względem niego

rozporządzenia. Taka sytuacja miała miejsce między innymi w odniesieniu do rozporządzenia Rady (WE) nr 989/2009 z dnia 19 października 2009 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 661/2008 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz azotanu amonu pochodzącego z Rosji (Dz.U. 2009, L 278, s. 1), przywołanego podczas rozprawy przez Komisję. Rozporządzenie to zostało przyjęte w następstwie wyroku z dnia 10 września 2008 r., JSC Kirovo-Chepetsky Khimichesky Kombinat/Rada (T-348/05, niepublikowanego, EU:T:2008:327). W owym wyroku Sąd stwierdził nieważność rozporządzenia poprzedzającego rozporządzenie w sprawie przeglądu, a mianowicie rozporządzenia Rady (WE) nr 945/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 658/2002 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz azotanu amonu pochodzącego z Rosji i rozporządzenie (WE) nr 132/2001 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz azotanu amonu pochodzącego, między innymi, z Ukrainy, w następstwie częściowego przeglądu tymczasowego przeprowadzonego zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96 (Dz.U. 2005, L 160, s. 1), które rozszerzało zakres produktów podlegających środkom antydumpingowym. W nawiązaniu do tego wyroku Rada postanowiła, na wniosek Komisji i po konsultacji z komitetem doradczym, przyjąć rozporządzenie nr 989/2009 uchylające z mocą wsteczną rozporządzenie Rady (WE) nr 661/2008 z dnia 8 lipca 2008 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz azotanu amonu pochodzącego z Rosji w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 oraz częściowego przeglądu okresowego zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96 (Dz.U. 2008, L 185, s. 1) w stosunku do przedsiębiorstwa będącego stroną skarżącą przed Sądem w odniesieniu do produktów, których dotyczyło stwierdzenie nieważności. Rada stworzyła także w związku z tym szczególny dodatkowy kod TARIC dla przedsiębiorstwa będącego stroną skarżącą przed Sądem. W uzasadnieniu towarzyszącym wnioskowi dotyczącemu rozporządzenia Rady [COM(2009) 493 wersja ostateczna] Komisja podkreśliła, że wniosek ów zostaje przedstawiony „w kontekście wykonania wyroku Sądu”.

- 76 Z uwagi na te informacje należy stwierdzić, że naruszenie przez Komisję zasady paralelizmu form stanowi nieprawidłowość skutkującą stwierdzeniem nieważności zaskarżonej decyzji.
- 77 Pozostałe argumenty Komisji nie są w stanie podważyć tego wniosku. W szczególności przywołane przez Komisję w jej pismach orzecznictwo, które dotyczy zwłaszcza konsekwencji naruszenia prawa do obrony spółki w trakcie postępowania, jest nieistotne dla sprawy. Otóż, jak zostało już stwierdzone, zakres naruszenia przez Komisję zasady paralelizmu form wykracza poza przestrzeganie prawa do obrony skarżących. Ponadto należy oddalić argumenty Komisji zmierzające w istocie do wykazania, że skarżący nie mają interesu w stwierdzeniu nieważności zaskarżonej decyzji na podstawie naruszenia zasady paralelizmu form. Otóż, jak wskazali skarżący podczas rozprawy, ich interes polega, przynajmniej początkowo, na stosowaniu odpowiednich przepisów rozporządzenia wykonawczego 2015/2272 w odniesieniu do produktów wytworzonych przez Hubei. Komisja nie przedstawiła żadnego dowodu pozwalającego podważyć to stwierdzenie.
- 78 W świetle powyższego należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji.

W przedmiocie kosztów

- 79 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja przegrała sprawę, zgodnie z żądaniami skarżących należy ją obciążyć jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżących.

Z powyższych względów

SĄD (siódma izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Europejskiej z dnia 3 czerwca 2016 r. w sprawie usunięcia Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd z wykazu spółek wymienionych w ramach dodatkowego kodu TARIC A 950 i umieszczenia jej w ramach dodatkowego kodu TARIC C 129 dla wszystkich kodów Nomenklatury scalonej wymienionych w art. 1 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2272 z dnia 7 grudnia 2015 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009.**
- 2) **Komisja pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s. oraz innych skarżących, których firmy znajdują się w załączniku.**

Tomljenović

Bieliūnas

Marcoulli

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 18 października 2018 r.

Podpisy